VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE

DUNAI VASMŰ ÉPÍTKEZÉS PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

II. évfolyam. 1. szám. Ára: 50 fillér 1951. január 3.

A Pártkongresszus nemcsak a kommunisták hanem minden hazáját szerelő dolgozó ügye

Pártunk, népünk, egész országunk igen nagy esemény előtt áll. A közelgő jövőben, február 24-én lesz a mi Pártunk V. kongresszusa. A pártkongresszus a Párt életében mindig nagy és döntő esemény, de különösen nagy és a további fejlődésre sarkalló a pártkongresszus egy olyan országban, ahol a kommunista vagy munkaspárt az ország vezető pártja.

A mi Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja, országunk, népünk vezetője, s irányítója lett és építőmunkánk motorja. Így tehát a kongresszus nemcsak a pártagok, hanem minden becsületes, hazáját szerető dolgozónak az ügye.

Emlékezünk csak Pártunk III. kongresszusára, amely 1949-ben hosszú évekre irányt szabott újraéledő hazánknak, amikor elhatározta, hogy a háromféves terv kiteljesítésével és megindításával lerakja népünk boldog jövőjének szilárd alapját, s majd a hároméves tervünk egy évadosság lett, s ötéves tervünk, első évét sikeresen befejeztük. *Most újabb erőfeszítésekkel és újabb lendülettel hozzá kell fognunk az ötéves terv második évének végrehajtásához. Ez vonatkozik külön bőnyei munkánk, akik abban a kitüntetésben részesültünk, hogy ötéves tervünk legnagyobb alkotásának, a Dunai Vasműnek felépítésében vesszünk részt.*

Éppen ezért különös gondot és szeretettel kell felkészülnünk Pártunk kongresszusára. Már januárban és hetben a taggyűléseken meg lehet válasszani azokat a küldötteket, akik az építőmezőn dolgozó pártagokat és ezen keresztül pedig az összes dolgozókat képviselni fogják az üzemi pártkonferencián, valamint a megyei és országos pártkongresszuson. *Az alapszervezeti vezetőségének, nevezetesen és pártvezetőségünknek feladatok, hogy ezt a taggyűlést úgy készítsék elő, hogy egyetlen egy párttag, vagy tagjelölt ne kimaradjon.* A pártbizalmiak és a népnevelők előre beszéljenek minden egyes taggal és tagjelöltet, hogy ezzel is kellő súlyt adjanak ennek a taggyűlésnek. De a kongresszusi előkészítése nem csupán abból áll, hogy a taggyűléseket jól előkészítjük és hogy a megfelelő elvtársakat megválasszuk.

Úgy menjünk a kongresszus elé, hogy minden területen merjavítsuk a munkánkat.

Az eddig inkább alapossabban kell foglalkoznunk a tagjelöltjeleytetőkkel, hiszen többszáz azoknak a becsületes és szorgalmas dolgozóknak a száma, akik — ha kellően foglalkozunk velük — mind azt fogják mondani, hogy Pártunk soraiba kerülhessenek. Alaposan ki kell szélesítenünk a népnevelő munkánkat, be kell vonni azokat a tömegszervezeti aktivistákat a népnevelő munkába, akik saját tömegszervezetükben jól dolgoznak. Be kell hozni a elmaradottságunkat a békebizottsági munka területén és el kell érnünk, hogy minden állandó jellegű munkahelyen megválasszák a békebizottságokat, akiknek feladatuk, hogy a dolgozókat a békeharcosok sorába állítsák. *Nálunk pedig a békéért harcolni egyet jelent azzal, hogy fegyelmezetten dolgozzunk, hogy a munkát frontján hősiesen helyt álljunk, hogy terveinket határidő előtt megvalósítsuk.*

A kongresszus előkészítő munka során fiúzzuk még szorosabbra a Párt és a tömegek közötti kapcsolatot és

mélyítsük el még jobban szeretetünket és ragaszkodásunkat Sztálin elvtárs és a Szovjetunió iránt, mert Sztálin elvtársat és a Szovjetuniót szeretni annyit jelent, hogy szeretjük a békét és szeretjük a szocializmust építő hazánkat.

De ugyanakkor meg kell erősíteni harcunkat az ellenséggel szemben és *meg kell tanulni szívből ugyálmi azokat, akik itt a Dunai Vasmű építkezésénél is nap-nap után ügyeskednek hol nyíltan, hol burkoltan, furfangos módon gátolni munkánkat.*

Tehát úgy készüljünk fel a kongresszusra, hogy pártszervezeteinket megerősítve, egy újabb lépést tegyünk előre a szocialista – város építésében.

Hogyan készül a Mélyépítő I. alapszervezete a küldöttválasztó taggyűlésre

Alapszervezetünk a Pártkongresszushoz méltóan, alapos munkával készíti elő a küldöttválasztó taggyűlést. Mi úgy akartuk felkészülni, hogy a mi *pártszervezetünk az üzemben ne legyen egyetlen dolgozó sem, aki ne tudna róla, hogy mire készülnek a kommunisták.* Ezért a vezetőségi ülésen elhatároztuk, hogy összehívjuk — *először a népnevelőket és pártbizalmiakat* — majd a tömegszervezetek vezetőit — és megbeszéljük velük, hogy a kongresszus jelentőségének tudatosításban milyen feladatok hárulnak rájuk. Ez meg is történt. A DISZ-szervezetet például meghívtuk azzal, hogy az Ifju Gárdisták részt vegyenek a felvilágosító munkában, hogy magyarázzák meg ifjúmunkás társaiknak, hogy

a Pártkongresszus nemcsak a pártagok, hanem minden dolgozó számára, de különösképpen az ifjúmunkások számára a további munkához hasznos időre útmutatást ad.

A többi tömegszervezet vezetősége értekezleteken és gyűléseken mondja el tagjaiknak, a kongresszus jelentőségét és azt, hogy számukra sem mindegy, hogy a küldöttválasztó taggyűlésen ki fognak megválasztani küldöttnek.

A Párt népnevelői kerülve a tömegszervezeti aktivistákkal, megmagyarázták a dolgozóknak, hogy úgy tudnak legjobban hozzájárulni a küldöttválasztó-taggyűlés sikeréhez, ha jó és lendületes termelőmunkát végeznek.

Hogy párttagjaink és a pártonkívüli dolgozók nagy tetszés megértette a Pártkongresszus jelentőségét, bizonyítja az, hogy a dolgozók egymásután bejelentették, hogy a jövőben még jobban, még lelkiismeretesebben fogunk dolgozni. Így például az I. Szász III-brigád fogadalmat tett, hogy jelenleg átlagosan 200 százalékos teljesítményüket tíz százalékkal fokozni fogják. A Martinelli vasúti kirakodó-brigád huszonöt tégla felszínolttá, hogy a jövőben tíz százalékkal gazdaságosabb lesz munkájuk. Gyimesi elvtársnő jelentette be hogy a Konzolv Sándor és a K. csoek brigádja, hogy február 24-ig, tehát a kongresszus napjáig tíz, illetve hét százalékkal emelni fogják teljesítményüket. Ezenkívül pedig igyekszik tervek arra, hogy munkatelajánlásaik nem lesznek kampányjellegűek.

A dolgozók tanácsokkal is láttak el bennünket. *A röpgyűléseken felszólaltak a pártonkívüliek is és megígérték, hogy a kommunistáknak a legjobbakat kell majd közülük küldöttnek megválasztani.* Mindjárt felvetődtek is tettek: a Szőllősi-brigád Miklós Pál kubikos elvtársat, az Ifik Ihász elvtársat, a Konkolyi-brigád pedig Benkó József elvtársat javasolja.

A röpgyűlések és az egyéni beszélgetések során párttagjaink önkritikát gyakorolva elmondták, hogy eddig is sokkal többet tehettek volna a pártmunka területén és a jövőben nagyobb odaadással több társadalmi munkát fognak végezni.

Így tehát pártmunkánk és termelőmunkánk megjavításával készítjük elő küldöttválasztó taggyűlésünket, hogy ezzel is hozzájárulunk a Pártkongresszus sikeres előkészítéséhez.

KOLTAI MÁRTONNÉ,
a Melvépítő I. alapszervezetének pártitkára

Nem riadunk vissza a nehézségektől, harcolunk a Vasmű felépítéséért

Nem tudom szóban kifejezni azt akkor éreztem, amikor átértékeztem és felbecsültem kapcsolatom, hogy részesülhessek a Vasmű és a szocialista város építésében.

Eddig tizes-ben dolgoztam, de amikor ott hallottam, hogy itt épül az ötéves terv csúcs legszebb és legnagyobb alkotása, úgy éreztem, hogy nekem is részt kell vennem abban a munkában. Azonnal jelentkeztem a DISZ-nél. De nem jöhettem le azonnal, mert először befejezem a DISZ-iskolára kiküldött és onnan most hazatérve, társaimmal együtt jövök ide.

Amikor megérkeztünk a hatalmas építkezésre a környezetünk, melyben ezt is részt fogok venni, önkéntelenül is szembe jutott a múlt, amikor kulákoknál dolgoztam és kényszer volt számomra a munka. Most az a tudat, hogy mindent megunnak épülnek, dicsőség és becsület dolgává tette számomra is a munkát. Jövőnket munkánnak kell építeniünk, ezért nemcsak dolgozni, hanem harcolni is kell. Harcolni kell a nehézségek ellen, harcolni kell az ellenséggel, akik ármánykodó munkájával igyekszik megszólni alkotó munkánkat. Ezt legjobban bizonyítja az az eset, ami megtörtént velünk – erkezésünk napján, az állomáson. Egy néhány csőlőr alak azzal rongálni bennünket, hogy „Fordulnunk csak vissza, mert itt leragadunk a sárba, néhány nap multva úgyis megszökünk".

Mi azt ígértük ezeknek, hogy mi nem riadunk vissza a nehézségektől, nem félünk sem a sártól, sem a hőtől, sem a hidegtől, de nem félünk az ellenségektől sem. Fel fogjuk építeni ötéves tervünk büszkeségét, a Dunai Vasművet. Hiszem, nem lehet szebb és boldogabb érzése az embernek, mint amikor tudja, hogy saját ját építi.

A hatéves DISZ-iskoláról érkezett ifi-csoport nevében:

Ifj. Tóth Imre

A minisztertanács határozatot hozott a takarékosságról

Az anyagok, a gépekkel és a munkaerővel való takarékosság fokozása hatalmas tartalékokat kell, hogy megadjon. Ily meggyorsul a szocializmus építése és erősödik honvédelmünk. Itt a Dunai Vasmű építkezésénél is gyakran találkozunk pazarlással, az építőmunkák folytetes, hanyag kezelésével. Nekünk is meg kell valósítanunk a minisztertanács határozatát takarékosságunk kell. Tervezőirodáink kell tanulni a beruházás, szélesebb körben kell alkalmaznunk a típusterveket, takarékosságunk kell a téglával, cementtel, fával és minden egyéb anyaggal. A minisztertanács elsősorban a building fokozott anyagtakarékosságra, a hulladékgyűjtésre. Dunai Vasmű építői, ifjúmunkásai! A takarékosság ötéves tervünk végrehajtásának egyik legfontosabb láncszeme. Erezzétek mindennapi munkatokban a takarékosságot, hiszen minden tonna szén, vas, minden tégla, minden megtakarított forint népgazdaságunk fejlődését, ötéves tervünk végrehajtását, hazánk erejének fejlődését szolgálja. Előre a minisztertanács határozatának megvalósításáért, a takarékosság fokozásáért.

SZÁLLÍTÓK FIGYELEM!

Sok tégla törik el

a cementgyári építkezésnél a szállítási gondatlansága miatt. A szállítási osztály nem gondoskodott arról, hogy legyen elég segédmunkás a tégla lerakására. Az a terv, hogy a teherautókról egyenesen a sárba szórják, ömlesztik a téglákat, melyeknek tíz-húsz százaléka darabokra törik, illetve az a téglák lekentetlen részére hasznavehetlen. Meddig lesz ez így?! Mikor tetik meg végre a szállítási osztály ezt a felelős helyen állapotot?! Ötéves tervünk building, a Dunai Vasművet nemcsak határidő előtt, hanem minél olcsóbban akarjuk felépíteni. A takarékosság, a rép vagyonának megóvása hazafias kötelességünk, hazafias kötelessége a szállítási osztály dolgozóinak is. Dolgozzatok jobban! Nem engedhető meg, hogy minden ütődik, vagy tizedik vagy akárcsak minden huszadik tégla eltörjön!

Egy habarcsgyár munkát vállalna

a cementgyár építőtelepe közelében, mert jelenleg rendelés hiányában nem dolgozik. A nagy esőzések idején nem kapott homokot a habarcshoz és azért illetve. Akkoriban az egyes, kettes és hármas tárcsa építőtelepe szállította cementben a habarcsot. A leálláskor ezeken az építőtelepen is megállt a munka, a kőtörőcsek más építőtelepekre helyezték. Azóta a habarcsgyár újból elkezdte a munkát, de míg kellett valahová habarcs. Amikor a legjobb megrendelése volt, az elmúlt hetekben akkor is csak félgőzzel dolgozott — félig volt kihasználva — kétszer annyit is termelhetett volna, mint amennyi habarcsra szükség volt az építőtelepen. Az elmúlt hetekben megtalálta dolgozott egy napot. Az a legrosszabb, *hogy a hiány oda van a habarcsgyár közelében és a bizalmi kihelyezési részére megfs kézzel kevert a habarcsot.* Nem gondoltak a gépészeti osztályon arra, hogy a hatalmas munkájáb elvégző habarcsgyár szállíthatná a bivalyra a habarcsot és ez meg gyorsítaná, olcsóbbá tenné a munkát. A bivaly építőtelepre a befejezéshez közelítik. Most már nem volna ércmes odaszállítani a habarcsszállító csővezeket — de az esetben *az a tanulság, hogy folyamatosabb gondot kell fordítani a nehézipari munkát segítő gépi berendezések, például a habarcsgyár teljes kihasználására.*

A magasépítők szálláshelyén miért nincs tüzelőanyag takarékosság

A szerkesztőség az alábbi levelet kapta a tüzelőanyagtakarékosságról:

Most két hete, hogy a Szabad Nép vasárnapi számában megjelent egy cikk, amely egy szoba lakóinak életéről szólt. Ebben akkor a többi között arról is volt szó, hogy a Mélyépítőknél dolgozó „sróse-brigád" elkísmeretes és alapos munkával, hogyan szüntette meg a tüzelőanyagtolvajlást és hogy harcot indítottak a szénpor felhasználásáért. Ezzel havonta sok nagyszámlát és szenet takarítanak meg nemzetgazdaságunk számára.

Így van ez a mélyépítőknél, de mi a helyzet a magasépítők szálláshelyén a „rontó" és a „kocka" építőtelepén? Itt a kokszot a sárba öntik és a szétosztás úgy történik, hogy az „ügyesek" idében „biztosítják" a szükségleteiket, míg azután sokszor elkésőrdul, hogy nem jut mindenkinek. Ugyanakkor pedig találunk nagyszámban a sárba szórott, ri nem égett kokszt és szénfa-fűrkel. Tüzelőfához csak arról jutunk, akik egy tűrész és balta be dig tulajdonosai. *Akik pedig ezzel nem rendelkeznek és mégis gyújtóhoz akarnak jutni, azok „összegyűjtik" eldobelen lévő, még az építkezés számára értékes fecskét és deszkákat és azokkal tüzelnek.*

Hogy ezután bűnös pazarlóskat megszüntessük, javasolom, hogy a Magas-

1. A kokszot, a szenet és a fűrfát a konzisról a pincerablakon keresztül egyenesen a pincébe kell juttatni.
2. Gondoskodni kell a fa intézményes felvágásáról. Szalagfűrészel percek alatt elvégzik azt, amivel asztalosfűrészett órák hosszat kínlódni kell, végül pedig a drága fűrész tönkremegy.
3. Az építkezésnél a hulladékfa intézményesen legyen összegyűjtve, így el lehet kerülni, hogy értékes lamnyagot elfüzzelenek.
4. Intézkedni kell, hogy a kokszszárítókályhák el nem égett anyagát ne dobálják széjjel, hanem használják fel újból. (Ez már négy napja ezzel tüzelek.)

Végül pedig történjen intézkedés a téli tüzelő szervezett beszerzéséről. Ezt a kérdést okvetlenül meg kell oldani, mert a szénfakarcsóságol minden eszközzel biztosítani kell akkor, amikor a szénesalu hőszi mindent megtesznek, hogy az országut elegendő szénnel ellássák.

Sok kicsi, sokra megy! Nem herdálhatjuk el a nép vagyonát!

(Bajusz)

Népnevelőink mozgósítsák a dolgozókat jobb munkára és leplezzék le az ellenséget

Pártunk Központi Vezetőségének határozat a Dunai Vasmű építéséről első pontjában leszögezi, hogy: „a Dunai Vasmű ötéves népgazdasági tervünk kulcskérdése, országunk szocialista iparosításának alapja, honvédelmünk megerősítésének és a béke védelmének folytatott harcunknak egyik döntő eszköze".

Pártszervezetünk népnevelőinek éppen ezért legfontosabb feladatuk, hogy a Dunai Vasmű építői között úgy végzik a felvilágosító munkát, hogy az itt dolgozók érezzék, hogy minden egyes tégla gyors-ab behalazásával, minden kiló megtakarított cementtel, megtakarított anyaggal hazánk békevárát erősítik.

Népnevelőink feladata, hogy

a Dunai Vasmű jelentőségét úgy tudatosítsák, hogy minden dolgozó: becsület, becsület és hűségesség dolgának tekintse a Dunai Vasmű építésében való részvételt.

Ahhoz azonban, hogy ezeket a feladatokat jól hajtsuk végre, jól működő népnevelőhálózatot kell kiépítenünk.

A népnevelőhálózat kiépítése hátunk mögött van folyamatban. S akkor, amikor ilyen komoly feladatok álnak előttünk, nem mindegy, hogy kikre bízzuk a dolgozók körében végzendő felvilágosító munkát. Pártunk Politikai Bizottságának határozata az agitációs munkáról kimondja, hogy „Biztosítani kell, hogy népnevelőink politikailag fejlettebb elvtársak soraiból kerüljenek ki. Szükséges, hogy nagy számban legyenek a népnevelők között pártszervezeti, továbbá gazdasági, szakszervezeti, tömegszervezeti funkcionáriusok, műszaki értelmiségiek".

Miért kell nekünk a népnevelőinket a fenti szempontok szerint kiválogatni?

Azért, mert a fentiekben meghatározott népnevelők tudnak elsősorban a dolgozók mindenféle problémáira felvilágosítást adni; azért, mert az ilyen népnevelők ismerik az építkezés problémáit, a nehézségeket; mert az igen fejlett szellemű népnevelők tudják mozgósítani a dolgozókat a nehézségek hősies leküzdésére.

A Dunai Vasmű építésénél

a népnevelőknek elsősorban a példamutatással kell a dolgozók felvilágosítását végezni. Ez azt jelenti, hogy a jó népnevelő élen jár a termelésben.

A sikinál például vigyáz arra, hogy minél kevesebb tégla törjön össze; a kőművesekre, hogy éjjelre nem hagyja bent a habarcsot a fiókban, az ácsoknál pedig, hogy úgy szedjék le a zsalázást, hogy a deszkák ne törjenek össze. Annyit jelent, hogy az ácsokapcsokat, a használható deszkákat nem tapossák sárba, Annyit jelent, hogy a felső épületek kokszot nem dobják le, hanem összeszedik és mégegyszer elégetik. Ha népnevelőink szemléletes példájukkal változtatnak a fenti helyzeten, ha figyelmeztetik azokat a dolgozókat, akik még nem érik az anyagtakarékosság jelentőségét és harcolnak a fenti lazaságok ellen — többszörösen érintőt takarítanak meg dolgozó népünk államának, pénzen gyorsítani tudjuk a kikötő, a lockházak és az egész Vasmű építkezését.

Népnevelőinknek igen fontos feladatuk, hogy rendszeresen olvassák és terjesszék a pártsajtó és a pártkiadványokat. Nem végezhet jó népnevelő munkát az, aki nem ismeri a napi eseményeket. Fülöp Sándor elvtárs, a Magasépítő II. alanszerv népnevelője pl. december 27-éig még nem olvasta el a december 21-én megjelent „Dunai Vasmű Építője" első számát. De ugyanezek nem olvasta még a 21-i Szabad Nép sem. A „Szabad Nép" és a „Dunai Vasmű Építője" segíti elsősorban népnevelőinket abban, hogy dolgozóinik figyelmét fel tudják hívni országunk és építkezésünk alapvető kérdéseire.

Népnevelőink elsőrendű feladata, hogy kímélettelül felvegyék a harcot az ellenséggel szemben, mely elsősorban a munkafegyelem lazításával, az anyag pocsékolásával, a műszaki szervezettséggel hátráltatja munkánkat.

A Dunai Vasmű építésénél az ellenséget mindenti el kell venni, hogy a munkánkat hátráltassa, éppen ezért népnevelőinknek a legkisebb gyanús jelre fel kell figyelni, jelenteni kell az alapszervezetvezetőségének, vagy a Pártbizottságnak, vagy nincs kell jelni a „Dunai Vasmű Építője" szerkesztőségének. Ez annál is inkább fontos, mert az ellenséges lappkenysége mögött legtöbbször megtalálható a volt csendőr, katonatiszt, zupás ármester, jobboldali szociáldemokrata vagy a klerikális reakció ügynöke.

Népnevelőink a békehare élvonalbeli katonái kell, hogy legyenek. Ma, amikor az amerikai imperialisták és csatlósaik Koreában megkezdték a III. világháború előkészítését, meg kell értetni minden dolgozónkkal,

hogy ha nem akarja, hogy az amerikai bombák az ő házát, gyárát, családját is pusztítsák, akkor jobb munkával, a munkafegyelem fokozásával, az ellenség leleplezésével kell harcolni a békéért.

Pártunk szavát elsősorban a népnevelők tudják eljuttatni dolgozóinkhoz. Éppen ezért pártszervezeteink az elkövetkezendő hetben társaik fontos feladatuknak, hogy ismételten megvizsgálják a népnevelőcsoportok szociális összetételét, politikai képzettségét, hogy a Dunai Vasmű építkezésénél olyan pártlap és pártonkívüli népnevelőink legyenek, akik odaadóan harcolnak a békéért, dolgozó népünkért, a Dunai Vasmű építéséért.

Kócsa László,
agit. prop. titkár.

Dimitrovgrád ifjúmunkás építői üdvözlik a Dunai Vasművet építő magyar ifjakat

„Az 1951. esztendő alkalmából mi, a Dimitrov elvtársról elnevezett új szocialista város ifjú építői, forró üdvözleteinket küldjük nektek, Dunapentele ifjú építői — mintaüzemek és a termelési győzelmekkel köszöntjük. Hála a testvéri Szovjetunió hősiesen ifjú termelési győzelmekkel köszöntjük. Hála a testvéri Szovjetunió hősiesen segítségének, az szemelyesen Sztálin elvtárstól kapott hatalmas önzetlen segítségének, az ő szemelyesen Sztálin elvtárstól kapott hatalmas

A Dunai Vasmű építőinek terve az ötéves terv második évében!

Ötéves tervünk második évében hatalmas iramban épül tovább a Dunai Vasmű és a szocialista város. Az eddigi eredményeket túlszárnyalva emelnek az üzemek és lakóházakat. Ebben a tervében különösen a vas fejlődik majd sokat. Sok lakásra van szükség, hogy az ipari szakmát tanulók és a vasmű dolgozói a Vasmű vasipari szakmunkásai legyenek. Ugyancsak ezekben a lakásokban telepszenek meg azok is, akik nem vasipari szakmunkások, de végleg idetörtek, évtizedekig akarnak dolgozni a Vasműben.

1951-ben átadtunk 1100 lakás épült fel az első magyar szocialista városban, a mi városunkban. Ezek egyelőre nem lesznek végleges lakások, hanem ideiglenes munkásszállások. Az ideiglenes munkásszállásokban az egyre nagyobb számban érkező újmunkások kapnak majd helyet. Ugyanakkor megkezdjük tovább 900 lakás építését, ez a munka azonban átnyúlik majd 1952-re.

A sok lakás mellett felépülnek ebben a tervében a város legfontosabb végleges középületei is. *1951-ben kezdi el a pártbizottság épülete. Felépül a Tanács háza és a rendőrség épülete.* A Tanácsházban közel hetven irodahelyiség és több tanácsterem lesz.

Elkészülnek sok végleges középület

Befejezzük az iskola építését is. *Ha az tanterem várja a jövő tanév elején azokat a gyermekeket, akiknek a szülei a Dunai Vasmű építkezésein, vagy más a Vasműben dolgoznak.* De elkezdjük egy új iskola építését is ráelvben egy-két évig nem folyik tanítás, — hanem kiállítás, előadások, ankétok és alvásoknak szánhelye lesz.

Az épületeknek nem okoz majd fejtörést, hol helyezzék el apró gyermekeket, mig dolgoznak. Megnyílik az óvoda, hét csecsemőt helyezhetnek el szülők.

Nemcsak arra van szükségünk, hogy megfelelő lakásban laknunk, hanem arra is szükségünk van, hogy legyen hol szórakozzunk, művelődünk. *A Nagy Oktobernek Szocialista Forradalom évfordulóján, november hetedikén megnyílik az az, hatalmas filmszínház.* A gyermyörű inoi a megnyitás napjára már végleges formájában kerül el.

Fellő gondoljuk vigyázunk a szocialista város építőinek, lakóinak egészségére. Ebben a tervében felállítunk a végleges orvosi rendelő is. A tanácsházban szakorvosok várják majd a betegeket. A végleges gyógyszertár és a végleges mentőállomás is elkezdi munkáját 1951-ben.

Az utóbbi élelmezése nagy mértékben megjavul. Reggelenként a kenyérgyárunk adja a friss kenyeret. Felállítjuk és használatba vesszük a vagonházat és a hűtőházat. A vágóhidon naponta 24 szarvasmarhát, 200 sertést és 20 anrúbb állatot vagyhatunk le a mészárosok a szocialista város egyre növekvő létszámú lakói számára.

Az ő tervében a *évi néhány személyen megindul már a munka és folyamatosan folytatódik a lábas üzemek építése.* A mult évben megépített néhány épület mellett sok üzemi épület, javítóműhely és lakóházak épülnek majd fel.

Egyszerre építjük és gépesítjük az idén induló üzemeket

Januárban már befejeződik az ontode magasépítési munkája és az üzemeket megindul az ontodei munka. Novemberre elkezdi az emelőtes Martin darusvaj ellátott mintaraktár is, hogy az ontöde javaráolanul, tervszerűen dolgozhasson.

Szocialista tervgazdaságunkban lekuzdünk minden nehézséget, hogy a tervet teljesíthessük. Nagy szükség van arra, hogy a gépműhely és a kazánkovácsműhely mielőtt előjön elkezdje munkáját. *A két üzem építése különleges módszerrel folyik.* Májusig el kell készülnie a magasépítési munkák egy részének. És májustól kezdve a tovabbi építéssel egyidejűleg folyik a hatalmas, háromhajós műhelyekben a gépek beszerelése is. Felépítjük a kétlábjós nagy garázst és autójavítóműhelyt, a központi laboratóriumot, a központi raktárt és a telefonközpontot.

Elkezdjük a Vasmű termelő üzemeinek építését is. Megindul a hatalmas érctároló, *az ércelőkészítő üzem felépítése.* Elkészülnek a kohóműnek, *az acélműnek és a kokszolóműnek részépítesei.*

A Dunai Vasmű hatalmas erőműve az ercész gyárat és a várost ellátja majd villanyárammal, sőt az országos távvezeték részére is ad majd áramot. Már ebben az évben elkezdjük az építését.

Nagy feladat vár a mélyépítőkre az új, a most induló tervében. A városban és gyári ujak és csatornák építése mellett elkészítjük a nagyméretű szennyvízlevezető csatornát, a tengerszínfeletti egy 2000 köbméter befogadóképességű víztárolómedencét, hogy az ipari szennyvizet le tudjuk vezetni.

A magasépítési munkák megkezdése előtt építjük meg a sok új utat és csatornát

Egész évben folyik a dunai kőgát építése, szentgyörgyben megkezdjük a kőgát-lépcsőjének építését, mely a kikötőtól a gyárépítkezésig veret. A tervben az szocializmus megvalósítását néhány órával, ma nem előrelenő erő, ma visszahúzó erő volt. A tervért erejét megfeszítve küzdi munkásosztály nyakán. Es nyomban hozzátámak majd, hogy a hibát kiküszöbölje, Másnap olyan lendülettel fognak majd a munkához, hogy behozzák előző napi lemaradásukat.

Ha jól kiszámítjuk elő a tervértekezleteket, ha úgy bontjuk fel a tervet, a Vasmű egész dolgozó társadalmi joggal éberen őrködni a terv teljesítése felett.

De van az értekezleteknek más jelentősége is. Ki bőséges lere nyílik annak, hogy a dolgozókat bevonjuk a vezetésbe.

A dolgozók, akik úgy tisztán látják a negyedévi tervet, hozzáadják saját tapasztalataikat, helyesbítik, javítják és teszik tervüket, felvetik megvalósításának feltételeit.

Igy válik munkásosztályunk a terv igazi gazdájává és egyúttal végrehajtójává.

Végül a tervértekezlet az alapja a hosszúlejáratú versenyszerződések kötésének. Hogy dolgozóinkban eddig is megvolt az egészséges versenyszellem, azt rengeteg spontán kezdeményezés bizonyítja. Eddig azonban a hosszúlejáratú versenyek egyenesszöen kis szerepet játszottak. Ennek oka részben, hogy a dolgozók ide-oda áramlottak, épületről-épületre vándoroltak, részben pedig, hogy nem ismerték tervüket, nem tudták hol, milyen munkát fognak jövő héten végezni.

Ha azonban a munkás ismerni fogja munkaelőirányzatát, úgy nemcsak, hogy saját jószántából nem fog vándorolni, hanem meg fogja követelni, hogy biztosítsák számára a terv teljesítésének lehetőségét. Az elkenőség kezét fogja felismerni abban a kézben, mely egyik épületről a másikra dirigálja. A műszaki vezetés pedig az eddiginél komolyabban veszi az állandó brigádok kérdését és meg kell szünnie annak, hogy hol egyik, hol a másik épületre összeszólítják a jó munkaerőket, azon a címen, hogy annak a felépítése a legsürgősebb.

Igy, sikeres tervismertető értekezleteit és az azt követő tervszerű munkával biztosíthatjuk 1951-es tervünk teljesítését, sőt túlteljesítését.

Erdő Tamás
mérnök

A MUNKA HŐSE...

az L. Szász-brigád a Mélyépítő Vállalat kettesszámú munkahelyén. Ennek a brigádnak a tagjai mindig ott dolgoznak, ahol a legnehezebb feladat vár rájuk. Ujjú lendülettel küzdenek meg a nehézségekkel. S annál büszkébbek, minél nehezebb feladatot oldottak meg. Három hónapja lépik a szocialista város ujjú építői közé és azóta minden nap hősies tettekkel küzdötte a Dunai Vasmű határidőelőtti felépítéséért.

Először utakat készítettek. — az utak helyét ásták és csákányták ki. Nehéz munka volt ez, meg kellett birkózni a száraz földdel. Néhányan, köztük a brigád régi vezetője is, megszökött a nehézségek elől. L. Szász elvtárs nem riadt meg s a többiket is kemény munkára ösztönözte. Kiszabta mindegyikük számára, hogy mennyit, milyen hosszú útdarabot kell kiásni. Egyenlő hosszú útszakaszokon dolgozott mindegyik brigádtag és így versenyezték egymással, hogy melyikük készül el hamarabb a saját szakaszával.

A rakodópart volt a brigád következő állomása, terméskövekkel rakták ki meg a kocsikat. A kő éles volt, feltaszogatta a tenyerüket, — nehéz volt, megerőltette izmukat. De mindez nem számított. Gyors egymásutánban dobálták a kocsira a nehéz köveket, — egyik brigádtag a kocsi elején, a másik a végén, hogy ne zavarják egymást a munkában. Egy esetben huszonöt méterre kellett volna hordanok a terméskövet a kocsihoz. Nem nyugodtak bele, mert úgy lassan haladtak volna előre. Gyorsan ideiglenesen átfűrói készítettek a kocsik számára és azok odaállítják a kőrakáshoz. Nőtt a teljesítményük...

A brigád teljesítménye egy-két hét alatt húsz százalékkal magasabb lett, amióta L. Szász elvtárs vette át a brigád vezetését. Százhatvan százalékos eredményt értek el, amikor elhatározták, hogy Szálfu elvtárs születésnapjára 200 százalékra emelik teljesítményüket.

Nehezebb munkára kerültek. Az út melletti árkavezető árok megtelt sárral és azt kiszítottták ki, hogy a víz elfolyhasson, ne álljon el az utat. Már több brigád megszökött erről a munkáról. Rossz munkaműszerrel dolgoztak, persze, hogy nem haladtak. Mindegyik kubikus hátra a sárba, teledobálta a talicsát — s hosszú ideig huzogatta ki a lábát a sárból, hogy továbbférjen a talicskával. Az L. Szász-brigádból csak ketten álltak az árokba és ők pakolták meg a többiek talicskáit. Ha lapáttal nem ment, vödörrel merték ki a latyakot.

Elértek a kétszáz százalékot kemény, kitartó munkájukkal és azt általában tartják is. Sőt, az elmúlt héten 223 százalékot értek el. De nemcsak a nagy teljesítményszázalékok bizonyítják hősies munkájukat. Olyan hőstetteket is értek el, melyeknek nagyságát, mértékét nem lehet százalékokkal megállapítani, leméri.

Az egyik napon nagyon esett, zuhogott az eső, a sikló felé összelört néhány betongyűrű abból a csatornából, amelyik a vizet vezette el. Az a veszély fenyegetett, hogy az utat elönti a víz és megakad az építőanyagok, a tégla, a terméskő s a cement szállítása. A brigád zuhogó esőben kezdett dolgozni: a betongyűrűket kiserélni. Kézzel szedték ki a vizből a törött gyűrűdarabjait. Többször is elvágódtak a sárban, elpiszkolják, ruhájuk teljesen átázott, de folytatták a munkát. Esőre sem vették, mikor jelzi a szirénna a műszak végét. Csak akkor hagyták abba a munkát, amikor helyreállították a csatornát. Sötét volt már...

A hős brigád tagjait az jellemzi, hogy mindig a legnagyobb lapátokat veszik ki a raktárból, hogy minél több föld férjen rájuk. A munkaidőt annyira kihasználják, hogy nincs egyetlen percnyi órájuk sem. Némelyik brigádtag a kő ünnep-közöti ünkenyes szabadságot vettek ki maguknak, de ennek a brigádnak a tagjai 150—200 kilométerről is bejöttek szerda reggeire dolgozni.

A brigád tagjai: Krizák Ferenczi, Vura József, Schneider Mátyás, Mészáros József, Kollárovits Lajos és Páples Lajos állandóan nevel L. Szász Antal elvtárs. Jósi helytállásra nevelt őket. Legtöbbjük a legutóbbi évekig kulákmunkát dolgozott, kizsákmányolták. L. Szász elvtárs szére emlékezteti őket, amikor a jobb munkára buzdít. „Most érdemes jól dolgoznunk. Evekig gürcöltünk a kulákoknak, hogy garadgadjon. Most megbecsülik a jó munkánkat. Most megbecsülik a munkánkat, és megunknak dolgozunk. A Dunai Vasművel - gazdagabb lesz az országunk, gazdagabbá leszünk mi is. Magunk, gazdagabbá leszünk mi is. Magunk - magunknak építjük a várost: itt fogunk lakni, — magunknak építjük a gyárat, itt fogunk dolgozni. Ezért dolgozunk és áldozatkészen a Dunai Vasmű felépítéséért, boldog jövőnkért."

„A tervismertető értekezleten feltártuk a termelés hibáit és azokat kijavítva túlteljesítettük tervünket"

Levél a tervismertető értekezletek eredményeiről

Kedves elvtársak, szaktársak!

Átléptük az ötéves terv *második* tervévének küszöbét. Ahhoz, hogy eredményesen küzdjünk tervünk túlteljesítéséért, ismernünk kell a tervet, az *építkezésnél a napokban lesznek a tervismertető értekezletek. Ön a békési építkezésektől jöttem Dunapentelére. Ott. Ujbuszt résztvettem már ilyen értekezleteken, ahol a műszaki vezetők megmondták, hogy ilyen munkái és milyen határidőre kell elvégezni.*

A tervismertető értekezleteken mi, dolgozók elmondtuk, hogyan lehetne meg eredményesebb munkát végezni, megmutattuk a műszaki vezetők munkáji és elmondtuk, hogyan lehetne azokat kijavítani.

Egy esetben felvetettük, hogy az építésvezetőség nem támogatja a munkamódszerelőadat, az szakmódszer terjesztését és rosszul szervezi meg a munkát. Elmondtuk, hogy sokszor felmapokat áltunk területes anyaghiány miatt. Ez különösen az acsoknál iordult elő és akadályozta a munkát.

Az építésvezetők megígérték ezen az értekezleten, hogy a hibákat kiküszöbölik, ezzel nyujtanak segítséget ahhoz, hogy tervünket túlteljesíthessük. Mi javasoltuk, hogy ne apró-csepró résztelmunkákat adjanak nekünk, mert ha ide-oda rángatnak, elfoszgásolódik az idünk. Azonfül egy-egy kőmüves azt a feladatot kapta, hogy egy-egy emelettészi építsen meg. Ily folyamatos, tervszerű lett a munka és megszűrdult az egyéni felelősség, mert mindenkit felelősséggé lehetett vonni azért a részért, amit ő épitett.

Javasoltuk, hogy az éjszakai segédmunkás-parti készítsen elegendő anyagot a munkahelyre és hogy a meltenk beosztott segédmunkások fiz perccel előbb kezdjenek munkához, mint mi. Mindkét javaslatunkat megvalósítottak és ez eredményesebbé tette a munkánkat.

Simonyi Gyula elvtárs, a munkavezetőnk, a tervismertető értekezleten kapott birálat alapján megjavította a munkáját — gondoskodott arról, hogy legyen elég területünk és anyagunk. De voltak olyan műszaki vezetők, akik szándékosan gátolták a munkát. Ezek még a dolgozók birálata után sem dolgoztak jobban. Ezt a néhány embert a pártszervezet segítségével felepleztük és elidvolítottuk az építkezésről.

Ezek a tervismertető értekezleten mind a az építésvezetőség, mind a dolgozók vállalták, hogy a határidőt negyvenhárom nappal, megtörvidítik. Az építésvezetőséggel összefogva kijavítottuk a hibákat és a vállalt időre be is fejeztük a munkát.

Itt, Dunapentelén, másfél hónapja dolgozok és volt időm szétnézni az építkezés területén, mivel már negyedik helyen vagyok az építkezések, amióta idejöttem. Ezt is súlyos hibának tartom, hogy az építőket ilyen sokszor helyezik át más munkahelyre, mert ily nem tudják megszokni a munkahelyet, munkatársaikat és karosodnak és egyesek azért hagyják itt a Dunai Vasmű építését. Ezért pedig az építésvezetőség a felelős. Nálunk, az ifjúsági építkezésnél kevés a munkaerő és Olasz szaktárs művezető kényteien állandóan ide-oda helyezni a dolgozókat, hogy mindenféle munka kész legyen. Ezeknek a százaléka csökken az átállások miatt. Hiba az, hogy az egyes igényelt szerszámok és anyagok csak másfél hónap múlva vagy egyáltalán nem érkeznek meg.

A mostani tervismertető értekezleten el fogom mondani, hogy ezek a hibák túlvannak és nagyban gátolják a teljesítményünket. Hiba akad a többi építkezésen is, építők! Ujjúmunkások! Tárjuk fel a tervismertető értekezleteken a termelés hibáit, hogy azokon javítva, túlteljesíthessük tervünket!

KISS ALBERT kőmüves,
ifjúsági építkezés

Valóban nincs deszka?

Már hetekkel ezelőtt el kellett volna készíteniök a kenyérgyári építkezésen dolgozó acsoknak egy teljószerkezetet, de még nem kezdtek hozzá — mert nincs miből megszinalni. Az építkezéshez vagonszámri érkezik deszka. Azt kérdezzük Tallós építésvezetőtől és az építkezés anyagmozgatójától, hogy miért nem szereznek belőle az acsok számára. Vagy az anyagszerzésénél kényelmesebb minden lemaradást az anyaghiányra fogni. Lehetséges, hogy ez a kényelmesebb, de nem engedhető meg a Dunai Vasmű építkezésénél. Válasot várunk!

A tervismertető értekezletek elősegítik tervünk túlteljesítését

Ezekben a napokban ismerteti dolgozóink előtt a műszaki vezetőség építkezésünk 1951 első negyedévi tervét, hogy tudjuk megfoudni, hogy mit kell építenünk három hónap alatt. Látni fogjuk egy darabját a Vasmű, a város jövőjének. Uj lendülettel veszünk a nagyszerű perspektiva, de a hatalmas feladat fátyán is.

Ez az esemény is egyike azon számos jelenségnek, melyek nagy bizonyító erővel mutatják a különbséget a dolgozók társadalma és a kapitalista társadalom között.

A tőkésnek nem volt érdeke, hogy munkásait felvilágosítsa munkájuk felől és még kevésbbé volt érdeke, hogy a munkások belszolálnak a vezetésbe. Az ő profitját biztosította a munkás éhsége, a munkás esztelőjának éhsége, a munkás félelme a munkanélküliségtől.

A mi társadalmunk azonban a dolgozok társadalma, céljaink a munkásosztály boldogulását szolgálja.

Épülő, városunknak, vaskonbinátunknak magunk vagyunk a gazdái. Az építelő maga a nép. Az építelőnek pedig joga is, kötelessége is az építkezés terveivel, azok végrehajtásával való foglalkozás.

Mi azért látjuk előre nehézségeinket, azért tudunk felkészülni azok lekuzdésére, mert a vezetők tudását egyesítve a tömegek tapasztalatával nem kerülhet el semmi a figyelmünket. *A mi munkaerőnkünknek éppen nagyszerű jövőnk ismerete, nagyszerű távlatunk a forrása.*

A tervismertető értekezlet legfontosabb célja azonban az, hogy minden egyes brigád tisztán lássa, számokban és köbméterekben, munkaórákban és százalékokban: mit kell tennie ahhoz, hogy teljesítse, túlteljesítse a tervet.

Ahhoz tehát, hogy a tervismertető értekezlet jó legyen, a tervet el kell bontanunk — brigádokig. Azt akarjuk, hogy brigádjaink, dolgozóink minden nap ellenőrizni tudják, teljesítették-e a tervet.

Mi kell ehhez? Az kell, hogy például egy kubikos-brigád tudja: a mi tervünk, hogy április 1-ig 1500 köbméter fodmet és 1000 köbméter akipot bebalonozzunk. Ebbő naponta legalább 32 köbméter kell bedolgoznunk. Igy, amely napon a brigád teljesítménye elmarad a 32 köbméterről, tudni fogjuk: baj van, ma nem teljesítettük a tervet, ma kitolt az L. Szász-brigád a Mélyépítő Vállalat kettesszámú munkahelyén. Ennek a brigádnak a tagjai mindig ott dolgoznak, ahol a legnehezebb feladat vár rájuk. Ujjú lendülettel küzdenek meg a nehézségekkel. S annál büszkébbek, minél nehezebb feladatot oldottak meg. Három hónapja lépik a szocialista város ujjú építői közé és azóta minden nap hősies tettekkel küzdötte a Dunai Vasmű határidőelőtti felépítéséért.

Először utakat készítettek. — az utak helyét ásták és csákányták ki. Nehéz munka volt ez, meg kellett birkózni a száraz földdel. Néhányan, köztük a brigád régi vezetője is, megszökött a nehézségek elől. L. Szász elvtárs nem riadt meg s a többiket is kemény munkára ösztönözte. Kiszabta mindegyikük számára, hogy mennyit, milyen hosszú útdarabot kell kiásni. Egyenlő hosszú útszakaszokon dolgozott mindegyik brigádtag és így versenyezték egymással, hogy melyikük készül el hamarabb a saját szakaszával.

A rakodópart volt a brigád következő állomása, terméskövekkel rakták ki meg a kocsikat. A kő éles volt, feltaszogatta a tenyerüket, — nehéz volt, megerőltette izmukat. De mindez nem számított. Gyors egymásutánban dobálták a kocsira a nehéz köveket, — egyik brigádtag a kocsi elején, a másik a végén, hogy ne zavarják egymást a munkában. Egy esetben huszonöt méterre kellett volna hordanok a terméskövet a kocsihoz. Nem nyugodtak bele, mert úgy lassan haladtak volna előre. Gyorsan ideiglenesen átfűrói készítettek a kocsik számára és azok odaállítják a kőrakáshoz. Nőtt a teljesítményük...

A brigád teljesítménye egy-két hét alatt húsz százalékkal magasabb lett, amióta L. Szász elvtárs vette át a brigád vezetését. Százhatvan százalékos eredményt értek el, amikor elhatározták, hogy Szálfu elvtárs születésnapjára 200 százalékra emelik teljesítményüket.

Nehezebb munkára kerültek. Az út melletti árkavezető árok megtelt sárral és azt kiszítottták ki, hogy a víz elfolyhasson, ne álljon el az utat. Már több brigád megszökött erről a munkáról. Rossz munkaműszerrel dolgoztak, persze, hogy nem haladtak. Mindegyik kubikus hátra a sárba, teledobálta a talicsát — s hosszú ideig huzogatta ki a lábát a sárból, hogy továbbférjen a talicskával. Az L. Szász-brigádból csak ketten álltak az árokba és ők pakolták meg a többiek talicskáit. Ha lapáttal nem ment, vödörrel merték ki a latyakot.

Elértek a kétszáz százalékot kemény, kitartó munkájukkal és azt általában tartják is. Sőt, az elmúlt héten 223 százalékot értek el. De nemcsak a nagy teljesítményszázalékok bizonyítják hősies munkájukat. Olyan hőstetteket is értek el, melyeknek nagyságát, mértékét nem lehet százalékokkal megállapítani, lemérni.

Az egyik napon nagyon esett, zuhogott az eső, a sikló felé összelört néhány betongyűrű abból a csatornából, amelyik a vizet vezette el. Az a veszély fenyegetett, hogy az utat elönti a víz és megakad az építőanyagok, a tégla, a terméskő s a cement szállítása. A brigád zuhogó esőben kezdett dolgozni: a betongyűrűket kiserélni. Kézzel szedték ki a vízből a törött gyűrűdarabjait. Többször is elvágódtak a sárban, elpiszkolják, ruhájuk teljesen átázott, de folytatták a munkát. Esőre sem vették, mikor jelzi a szirénna a műszak végét. Csak akkor hagyták abba a munkát, amikor helyreállították a csatornát. Sötét volt már...

A hős brigád tagjait az jellemzi, hogy mindig a legnagyobb lapátokat veszik ki a raktárból, hogy minél több föld férjen rájuk. A munkaidőt annyira kihasználják, hogy nincs egyetlen percnyi órájuk sem. Némelyik brigádtagjai a kő ünnep-közöti ünkenyes szabadságot vettek ki maguknak, de ennek a brigádnak a tagjai 150—200 kilométerről is bejöttek szerda reggeire dolgozni.

A brigád tagjai: Krizák Ferenczi, Vura József, Schneider Mátyás, Mészáros József, Kollárovits Lajos és Páples Lajos állandóan nevel L. Szász Antal elvtárs. Jósi helytállásra nevelt őket. Legtöbbjük a legutóbbi évekig kulákmunkát dolgozott, kizsákmányolták. L. Szász elvtárs szére emlékezteti őket, amikor a jobb munkára buzdít. „Most érdemes jól dolgoznunk. Evekig gürcöltünk a kulákoknak, hogy garadgadjon. Most megbecsülik a jó munkánkat. Most megbecsülik a munkánkat, és megunknak dolgozunk. A Dunai Vasművel - gazdagabb lesz az országunk, gazdagabbá leszünk mi is. Magunk, gazdagabbá leszünk mi is. Magunk - magunknak építjük a várost: itt fogunk lakni, — magunknak építjük a gyárat, itt fogunk dolgozni. Ezért dolgozunk és áldozatkészen a Dunai Vasmű felépítéséért, boldog jövőnkért."

Sárba szórta a sódert

Csiszár Mátyás, az Épületszerelő Vállalat egyik dolgozója. A vállalat raktárához vezető út egyik részén úgy van nagy vót a sár, hogy a kocsik nem jutottak a raktárhoz. Csiszár szaktárs szerzett gyorsan két kocsi sódert és úgy próbálta kijavítani az utat, hogy a sódert a sáros részre dobatta. Ez anyagpazarlás, mert a latvak néhány órán belül elkeneti a sódert. Az a helyes, hogy ha a sárat elapátolták és a helyét tölik ki sóderral, ez úgy hosszabb ideig használható marad az út. A közmondás szerint: amit Pistának mondanak Janesinak is ezt. Tehát a tanácsot fogadják meg azok is, akik ezután akarnak sóderral utat javítani.

Egy felületes anyagkezelő

Lőrinc szaktárs bízott „kezelő" a gondjaira bízott anyagot. Mindegy a számára, hogy mennyi fogy s mennyi pazarlódik el belőle. A minap egy betonkeverőgépet huzatott az A-műrő a X-I épülethez. Lovaskocsit fogatott ele. A kocsi a levegőbe emekedett, de a gép nem mozdult. A megoldás gyorsnak és kézenfekvőnek látszott. Deszka kellett a gép kerekei alá, hogy a vontatás sikerüljön. Lőrinc anyagkezelő nem gondolt arra, hogy a nép vagyonát kímélni kell. Pallók helyett tizenhárom szál colos deszkát fektetett a sárba, melyek szétlankolva forgácsolódnak a hatalmas betonkeverő súlyától. Hát már az anyagkezelők is?!...

Áldozatkész munkával, határidő előtt épült fel a Dunai Vasmű első vasútvonala

A töltésen többszáz ember várakozott december 21-én, délután Topogitak a hidegben, és közben állandóan a forgalmiról és elszámolóról töltésre figyelnek. Lassan már le is ereszdett, csak egymás kérgyonalt latják. A közeli gyárépítő telep irodái ablakán halvány fény szüremlett ki, nem ért el a várakozókig. De nem mozdult senki. Csak kevesen és halkan beszélgettek, tegnap volt ez a nemes varakozás.

Egy sinpár vége meredezett a töltésen. „Ezen most fog először lejönni a vonat" — mondogatták egymásnak a munkások, ha tekintetük a sinpárra tévedt, s újból a messzeséglo néztek. Minden kis neszre azt gondolták, hogy az első vonat mozdonya zakatol már. Valamennyien bizakodtak abban, hogy Szálinn elvtárs sajtóértekezletén a párthűségük aláírnap. Ilyakára tudjuk szavai után Bebris elvtárs áll fel a röplapszóló emelvényre és átvette az új vasútvonalat.

— Történelmi építkezés folyik itt Dunapentelén, — mondotta Bebris elvtárs, — az elvtársak itt történelmet munkát végeznek, amikor a hedzeszüleen fáradtság ellenére felépítettük az első vasútvonalat a Dunai Vasműnek. Szálinn elvtárs születésnapjára. Folytassák ugyanilyen nagy lendülettel a munkát. Építsék meg határidő előtt a lakóházakat és az üzemek is és minél előbb gyárthassunk acélt hazánk megerősítésére.

A munkaverseny beszéde után megjutalmazták a vasút építésénél legjobb teljesítményt elérő dolgozókat, akik megfogadták, hogy naprólnapra növelik, hosszabbítják a vasutat: a gyárépítés anyagellátásának útterejét.

Egy oszlopdaru szomorú története

Ez a szomorú történet vidámán kezdődött. A kilenc kockát építő komisvesek, élnek és segédmunkások nagy brummal fogadták a hírt, hogy egy oszlopdarut kapott az építkezés. Hamar elkészült a daru siapálvája is. A történet akkor vált szomorúvá, amikor a népészeti osztály dolgozói vették kezelésbe a darut. Ket hétig szerelgették, állítgatták. Az építkezésen dolgozók türelmetlenül, de bizakodva tekintgettek a hosszas emelőszerszámra. Nagy szükségük volt a munkájára. Tíznél okosabb kő ház emeletére a szükséges gerendákat és egyéb anyagokat felemelni. A daru már késznek látszott s egyszer csak kiderült, hogy egy nagyon egyszerű, de nagyon fontos alkatrész hiányzik. A népészeti osztályon gyorsan intézkedtek: azonnal megrendelték a hiányzó alkatrészt. Egy vasipari üzemben gyártották le. Három hét telt bele, míg az alkatrész megérkezett. Ugyláttszik tűl egyszerű volna, ha rövid időn, egy-két napon belül vásárolnok egy ilyen alkatrészt. A daru jaszkevelettenül állt és hatalmas tehetetlenségével állt és hatalmas tehetetlenségével egy nagy lépésen szálltottak az emeletekre a gerendákat az épitők. Ez nagyméretűkben hátráltatta a munkát. A kis Brun-daru más is áll. Az alkatrész hibás lett, a villanymotor elromlott és a szíja eltűnt, s a népészellek nem tudják, melyikük vitte el. Ez a felelőtlenség komoly károkat okoz népgazdaságunknak. Népészeti dolgozók, küzdjetek a gondtlisok megszüntetéséért, hogy ne legyen más egy darunak, más egy népnek két hónapi kiesése, ne legyen ilyen szomorú története...

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE.
A MDP Dunai Vasmű Pártbizottságának lapja.
Felelős szerkesztő: Leisztinger Ferenc
Szerkesztőség: Fürjes János
Kiadóhivatal: Dunai Vasmű Építőipari Vállalat
Felelős kiadó: Mocsa László
Nyomatott a Szikra Lapnyomda korforgógépein.
Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 4.
Felelős nyomdavezető: Kulcsár Mihály.

Előadássorozat indul

A Magyar Dolgozók Pártja Dunai Vasmű Építőipari Pártbizottsága a Központi Előadói Iroda segítségével előadássorozatot indít. Az előadások egy része nemzetközi és más aktuális kérdésekkel, másik része pedig közvetlenül a Dunai Vasmű kérdéseivel fog foglalkozni. Az előadássorozat január 5-étől, március 1-ig tart. Helenként egy előadás lesz. Az első előadást január 5-én, péntekre délután 6 órakor tartjuk. Az előadások mindig egy időben, de különböző órákra a Magasépítési és Mélyépítési részére a saját kultúrterembe.

Az első három előadás ezek:

1. Szovjetunió harca a békéért, nemzetközi biztonságért. (Január 5-én, pénteken este 6 órakor.)
2. A Dunai Vasmű helye népgazdaságunkban, szerepe a szocializmus építésében. (Január 11-én, csütörtökön.)
3. A pártszervezetek irányító munkája az ötéves terv végrehajtásában. A Dunai Vasmű pártszervezetének feladatai. (Január 18. csütörtök.)

Felhívjuk az építkezés minden dolgozóját, hogy használja ki a Párt által adott lehetőséget és az előadások, rendszeres tájékoztatókat ennek ellenére szervezzék és hívjuk a nemzetközi és az időszerű politikai kérdésekkel kapcsolatos ismereteit.

AKIK NEM ÉRNEK RÁ...

Az elmúlt napokban egy kisvonat robogott a bicyletó a halos kocsi felé. A cementraktárnál fékezni kezdett, mert ott néhány csillés cementet raktak fel. A vonat vezetője kiabálva és mind mérgesebben követelte, hogy a csillés a kitérő végánya, amíg ő elhalad. A cementkirakók nem adták be könnyen a derekukat. Még dühösebben, mint a vonatos, szaklábálták, hogy várjon, amíg ők kirakodnak. Mindegyikük helyesen vélte a maga igazát és végül egymás szálidagjait kezdték emlegetni egészen tisztelettelen, az ügyvezető cirkuszunk hamar akadt nézőközönsége is, a közelben dolgozó harminegyven ember abbahagyta a munkát, hogy a veszekedőket figyelje, és egy jó ízű okosan gondolkodó ember azt javasolta, hogy azonnal lás hozzá a cement kirakásához. A nagy veszekedés tíz percig tartott — a cementkirakás három percig. Tehát a kirakodók és a vonatos is tíz percet nyerhetett volna, ha nem kezdenek kabálni egymásnak. A legérdekesebb, hogy egész idő alatt arra hivatkoztak: — nincs fesleges, egy percük sem, nem tudják teljesíteni a másik kívánságát. Ime, akik „takarékoskodnak" az idővel, akik „nem érnek rá"...

KÜLPOLITIKAI HÍRADÓ

A szovjet polgárok közel száz százaléka szavazott a helyi szovjetek megválasztásán

A közelmúltban zajlott le a Szovjetunió kilenc szövetséges köztársaságában a helyi szovjetek választása, amely ismét tényeken igazolta a szovjet nép rendíthetetlen hitét Szálinban, a Pártban. Ezt bizonyítja például Moszkva szálini választókerületének eredménye, ahol déli 12 óráig mindenki szavazott és a választók 99,79 százaléka a szálini blokkra adta szavazatát. Csak a szálini vezetés mellé felsorakozott megbontatlanul egysége és erejű szovjet nép kerülhet olyan halhatatlan munkák elkészítésére, mint amilyen a Szovjetunió munkásosztálya és az a vezetőszellem, amely az egyre nagyobb hajóhatóvá és szorosabb szovjetünk szilárd, Párttal az imperialisták ellen szembeszegülő, szovjetbarát szellemét, a szovjet nép szellemét, a szovjet nép szellemét, a szovjet nép